

L'autora lleidatana publica 'Mistana' (Proa), una història hipnòtica que defuig el realisme

Ada Castells
BARCELONA

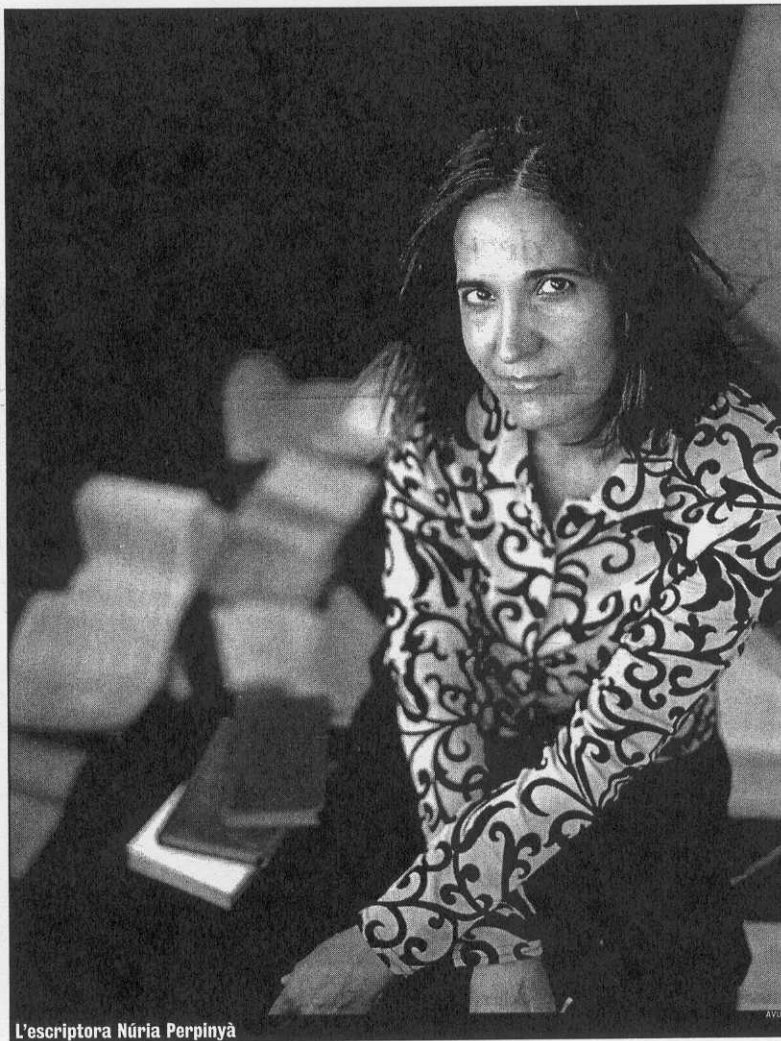
La història d'un poble emboirat on regnen l'absurd i la bogeria per sobre de tot. Això és 'Mistana' (Proa), la nova novel·la de Núria Perpinyà, un text que hipnotitza el lector.

Després d'*Un bon error* i *Una casa per compondre*, Núria Perpinyà ha optat per "una història menys realista". Els seus personatges han de viure en un poble sotmès a una boira permanent que els mena cap a la bogeria: "Vaig buscar un element molt canviant i que conec prou bé perquè sóc de Lleida. A la gent de fora no els agrada la boira i ens miren amb certa compassió. La boira havia estat poetitzada però en novel·la no s'havia fet tant", comenta Perpinyà.

Tot i la seva voluntat de portar la boira a la prosa, li ha sortit una novel·la força poètica: "Després d'*Una casa per compondre*, que està feta de ciment i maons, volia veure si era capaç de fer una cosa més imaginativa, tot i que a mi l'esoterisme no em va gens. Em vaig trobar més còmode en l'absurd irreal". En aquesta línia, l'escriptora admira autors com Harold Pinter, Samuel Beckett, Eugène Ionesco i Jean Cocteau, de qui també s'ha deixat inspirar per recobrir la seva novel·la d'una pàtina de tragèdia grega: "Cocteau fa parlar els seus personatges d'una manera grandiloqüent, però jo no volia que els meus s'expressessin com Eurípides sinó donar-los una veu més popular. Per això vaig optar per la rondalla tradicional amb els seus ritmes, rimes internes i frases fetes que suavitzen la tragèdia". L'efecte que s'aconsegueix amb aquesta cantarella és hipnòtic: "Sé que qui agafa la cançoneta entra en la novel·la i en canvi hi ha lectors que no s'acostumen a aquestes cacofonies. Com a professora de literatura em pregunto per què hi ha coses prohibides. Per què no es pot fer rima consonant si a Shakespeare li funcionava? Som esclaus de la nostra estètica".

Un altre element que allunya el text de Perpinyà de la tragèdia grega és la falta de moral: "El meu missatge no seria aprovat per Aristòtil perquè és de desesperança, inquietant". No hi ha pietat per a uns personatges que han de conviure en un medi hostil i es relacionen a través del sexe per parlar-nos de la maternitat, de la comunicació, de la impossibilitat de decidir, d'una boira que pot ser a fora i també a dins del cap. No hi ha conversa possible entre una mestra que ho diu tot al revés, un meteoròleg perdut, un alcalde cofoi, una es-

Núria Perpinyà novel·la l'absurd enmig de la boira

L'escriptora Núria Perpinyà

posa permanentment allitada i una meretriu maternal.

A la novel·la de Perpinyà, tots aquests personatges semblen competir a veure qui és més rar. S'evita, però, la jerarquia ja que cada capítol està narrat des d'un punt de vista diferent. Perpinyà ha tirat per la via complicada: "He volgut anar en contra del meu estil i ha estat saludable. Hauria pogut fer *Una casa per compondre II*, però havia de provar aquesta novel·la".

La formació literària l'ha obligat a seguir les passes dels escriptors que ella estudia com a professora de retòrica i literatura comparada de la Universitat de Lleida: "Ja se sap que els escriptors s'han de llençar. Si t'agrada escriure ho has de fer i hi has de creure. I com que tinc la sort de no guanyar-me la vida amb això de les novel·les, faig el que vull".

Certament, Perpinyà ha fet el que ha volgut i li ha sortit *Mistana*, una novel·la hipnòtica, radical, sorgida de la boira.

S'aprova el cànon per a l'ús i explotació d'obres per Internet

Redacció
MADRID

El consell de ministres ha aprovat la remissió a les Corts del projecte de llei pel qual es modifica el text de la llei de propietat intel·lectual per establir un cànon per a l'ús i explotació d'obres per Internet. D'aquesta manera la llei s'adaptaria a la directiva europea.

La nova regulació, a més, aportarà novetats en l'àmbit de la còpia privada, que es regularà per primer cop, establint un règim "flexible, transparent i àgil" a Internet, sempre amb l'autorització dels autors o dels

titulars dels drets de l'obra. El text preveu que en un termini de cinc mesos de la seva aprovació s'arribi a un acord amb el sector i els consumidors i que s'estableixi un cànon.

La mesura ha satisfet la Societat General d'Autors i Editors (SGAE) perquè d'aquesta manera "es consolida la figura de la remuneració per còpia privada també en el món digital". En canvi, per a Víctor Domínguez, portaveu de l'Associació d'Internautes, en el text s'estableixen "una sèrie de restriccions a la còpia privada", per la qual cosa els internautes alerten que les entitats de gestió acabaran exercint un control excessiu del procés.

EL COMENTARI

Tocar sense barretina

BERNAT DEDÉU
dedeb611@newschool.edu

● Aquest comentari neix a partir de dues converses quasi simultànies, mantingudes fa poc amb dos companys músics. El meu amic F estudia a la Juilliard School of Music, prestigiosa institució novaorquesa que ara tot just farà cent anys. Violinista notable, F rep una subvenció que inclou el pagament de tots els crèdits del seu màster, l'allotjament en una de les ciutats més cares del món i una ajuda mensual d'uns 1.500 dòllars. A banda de l'ensenyament teòric pertinent, té l'oportunitat de participar en concerts de formació cambrística, així com sovintejar les actuacions de l'American Youth Symphony, magnífica orquestra que vaig sentir fa mesos al Carnegie en uns concerts, dit sia de pas, pels quals cobra una mitjana de 300 dòllars. Igualment, a F li encanta ensenyar a infants: fa lliçons particulars a un preu mitjà de 60 dòllars l'hora.

El meu company R, amb qui vaig estudiar guitarra clàssica al Conservatori, va acabar fa tot just dos anys la seva llicenciatura, una titulació que, per cert, té rang d'oficialitat des de fa ben poc. Tot i viure en un dels països més importants del món pel que fa a la història compositiva i a la interpretació guitarrística, R no pot passar d'una mitjana de tres concerts l'any, uns recitals que li han procurat deu anys de formació prou sacrificada i pels quals, tot i fer-se sovint en institucions públiques, no sap si passarà dels 150 euros de rigor. Per tant, R es veu obligat a donar classes a infants per uns mòdics 15 euros l'hora, la meitat d'una mainadera. Aquesta fortuna inclou tres inferns que R es veu obligat a suportar diàriament: el més passable és la mala educació dels nens, que no és d'estranyar -diu ell- quan un en veu l'ascendència. Per últim, ha d'aguantar contínuament els dos elements més nefastos del segle XX, nazis a part, uns éssers anomenats pedagogs i psicòlegs, uns analfabets musicals que l'adoctrinen amb metodologies per no traumatitzar la quitxalla.

Aquesta és la vida de dos músics catalans, l'un a l'exili i l'altre a la pàtria. F sent molts companys que s'estranyen que no torni a casa, l'indret -afirmen- que l'ha fet créixer com a músic. Llavors F acostuma a dir somrient que té un defecte; tocar sense barretina.